aedu, hulk kirikuid ja kloostrid kullatud tornidega. Tatarlased läkitasiwad saadikuid Kiewi linna rahwa juure, selle ettepanekuga, endid alla beita. Kiiewlased lükkasiwad ubkelt niisuguse ettepaneki tagasi ja löiwad saadikud maha, wõtsiwad nõuuks kodulinna eest seista ja Kiiewi linna pühapaikasid kaits'da. Rahwas oli julgem kui würst; würst, kui ta Tatarlaste liginemist kuulda sai, põgenes linnast wälja wõerasse walda abi otsima. Kiiewisse tuli teine würst, Daaniel Galitski. Juba enne oli ta Tatarlastega wõidelnud ja teadis nende hirmsat jõuudu ja, et tema oma wäega üksi midagi Tatarlaste wastu ei jõua teha; ta läks naabrite juure abi otsima, aga jättis Kiiewisse wahwa sõdija Dimitri, kes osaw oli sõjas ja walitsuse asjades.

Peagi piirasiwad Tatarlased Kiiewi linna ümber oma lugemata wäebulkadega. Wangerte kärinast, kaamelite ja härjade mõiramisest, hobuste hirnumisest ja waenlaste kisamisest oli linn nõnda täis, et Kiiewlased teine teist kuulda ei wõinud. Dimitri ei kohkunud ära, tema ei tunnud hirmu — tema oli wahwas ja jagas külma werega ja järele mõteldes oma käskusid wälja. Tatarlased paniwad nüüd omad müüri-löhkumise masinad tõõsse ja põrutasiwad nendega ööd ja päewa wastu müürisid. Müürid langesiwad wiimaks, aga müüride asemel seisiwad Kiiewlased kui müür ja kaitsesiwad oma rinnaga kodulinna. Wenelased ja Tatarlased wõitlesiwad kangeste: „nooled pimestasiwad õhku; piigid pragisesiwad ja murdusiwad katki;“ surnuid ja surejaid sõtkuti jalgadega. Laping tuuris õhtuni ja Tatarlased saiwad Kiiewi müürid oma kätte ja jäiwad siia puhkusele. Kiiewlased tõmbasiwad ennast linna tagasi ja tegiwad enestele teiwasteks nued kindlused ja tõutasiwad wastu panna, nii kaua, kui jõud jaksab. Wäbe lootust oli ära peaseda, seda nägiwad Kiiewlased, aga kellelegi ei tu'nud meele armu paluda. Ilma sõjariistadeta elanikud otsisiwad warjupaika kirikus, wedasiwad kõige oma waranduse sinna ja paniwad seda kooride peale. Seinad ei jõudnud seda raskust kanda, murdusiwad sisse ja pigistasiwad rahwa surnuks. Öö läks mööda; hommik tuli ja Tatarlased, uuesti karastatud, nägiwad imekspanemisega, et neil uueste tuleb wõidelda Kiiewlastega. Aga neil polnud raske, tõhna kindlust ära wõita. Wenelased wõitlesiwad meele äraheitmisega, wõitlesiwad surmani ja katsiwad oma surnukehadega terwet platsi kiriku ümber. Tatarlased wõtsiwad Kiiewi ja saiwad ka wangi Dimitri; nad wiisiwad tema Bati ette ja Bati, imeks pannes tema wahwust ja julgust, jättis tema elusse. Aga Dimitri, et Wenemaad peasta täielisest laastamisest, andis nõuu õhtu poole minna, enne kui seal sõawäed kokku jõuawad tulla.

Bati kuulas teda, läks edasi, kõik ära laastates, mis tee peal ette puutus ja läks wiimaks Wenemaa piirist üle. Terwe ristirahwa õnneks ei olnud mitte igalpool niisugust korratud olekut nagu Wenemaal; mitmed wäljamaa walitsejad übendasiwad endid, astusiwad Mongoli rahwale wastu, paniwad neile tee kinni ja sundisiwad neid tagasi minema. Kui Bati tagasi tuli, jäi ta lõige oma sõjawäega Wolga jõe madalikule elama ja hakas oma Tatari riiki Kuld-ordu'ks nimetama. Siis nõudis Bati, et kõik Wene würstid, kes elusse jäiwad, annetega tema ette pidiwad tulema, teda kummardama. Kas tahtku või tahtmata, teha ei wõinud midagi: tarwis minna. Würstid ei julgenud wastu panna ja läksiwad Kuld-ordusse. Siin pidiwad nad enne palju teutust kannatama, alandawaid kombeid täitma, Bati teenrid kummardama, enne kui neid tema ette lasti. Paljude jüda walutas sees ja wastumeel ajas lõige were näosse, aga mõistus ja järele-mõtlemine ütlesiwad, et siin midagi ei wõi parata. Mis inimene külwab, seda tema ka leikab. Aga tülid ja umbmeel külwasiwad waenu ja wiha; need kaswasiwad üles nõdrukseks, millest alandamine ja wangipõli wõrsus. Ja jõuudu ei olnud kujagilt wõtta, et seda häbistawat alandamist eneste pealt ära weeretada, seda hirmsat Tatarlaste iket.

Ülikud würstid paniwad Tatarlastele mehiselt wastu; aga need Wene würstidest, kes ette wõtsiwad endid mitte Tatarlaste alla anda, saiwad hukka ja ei saatnud Wenemaale ühtegi kergitust. Nõnda oli Tschernigowi würst Mihhael, keda ordusse kutsuti; ta wõttis nõuuks mitte seda teha, mis Tatarlased tema käest usu poolest nõuawad: ei kahe tule wahelt läbi minna, mida Tatarlased nõuudsiwad, arwates, et see, kes Bati ette